e la se spègia lì sóra ‘l lac’
come ‘na sióra ‘n pél pù petiža
coi òci dolci, le gàlte tèndre
dedré ‘n tramonto che ‘l se le ‘nrösa

pò a saludàrla vèn sù dal font
en sbrìgol tebi de anime ‘n l’aqoa
par sdindonàrse su l’onda cèta
mandarghe basi par far l’amor

éla ževìla, col nas ensù
la se và a scònder lì dré dal mont
la fà ‘n ociét, la berechina
‘nden colp tut tase e ‘l lac’ el pòlsa

forsi che i dòrmia dré ‘n šaš al scur
quei brigoloti che à ‘rzentà l’onda
con dent ‘ndel cör pašion sinžere
che ‘n dì quel bòzol ghe vöghia bèn

Giuliano